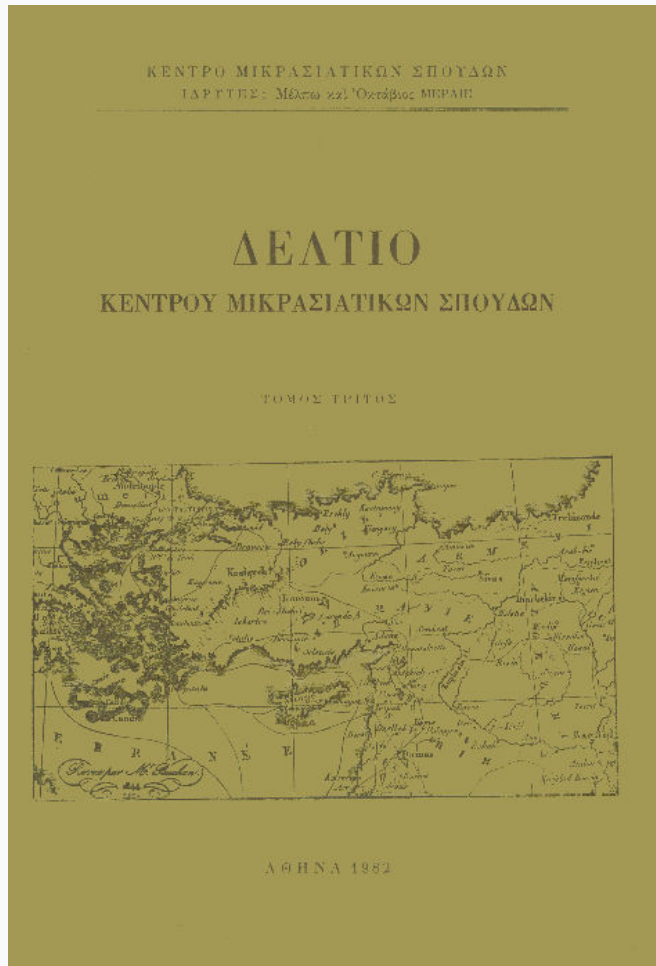

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 3 (1982)

Οδοιπορικό της αποστολής για συλλογή υλικού στη Μακεδονία (13-26 Αυγούστου 1953)

Ελένη Γλυκατζή

doi: [10.12681/deltiokms.284](https://doi.org/10.12681/deltiokms.284)

Copyright © 2015, Ελένη Γλυκατζή

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γλυκατζή Ε. (1982). Οδοιπορικό της αποστολής για συλλογή υλικού στη Μακεδονία (13-26 Αυγούστου 1953). *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 3, 197–208. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.284>

ΑΠΟ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ

Τὰ δύο κείμενα πού συνθέτον τὴν ἐπιλογή μας ἀπὸ τὸ ὄλικὸ τοῦ ἀρχείου τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς μεθόδου μὲ τὴν ὁποία ἡ Μέλπω Μερλιὲ καὶ οἱ συνεργάτες της προσπάθησαν νὰ ἀναπαραστήσουν τὸν ἑλληνικὸ κόσμον τῆς Μικρασίας. Τὸ ὀδοιπορικὸ τῆς Ἑλένης Γλόκατζη στὴ βόρειο Ἑλλάδα καταγράφει τὴν προσπάθεια τοῦ Κ.Μ.Σ. νὰ ἐντοπίσει πληροφορητὲς γιὰ νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ συλλογὴ στοιχείων γιὰ τοὺς ἑλληνικοὺς οἰκισμοὺς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὸ ὀδοιπορικὸ τῆς Καλλιόπης Μπουγιούκου ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Κ.Μ.Σ. στὴν Καππαδοκία ἐντάσσεται σὲ ἓνα μεταγενέστερο στάδιο τῆς ἔρευνας, τὴν ἄμεση γνωριμία μὲ τὸ χῶρον ὅπου εἶχε ζήσει ὁ μικρασιατικὸς ἑλληνισμὸς γιὰ νὰ ἐλεγχθοῦν οἱ πληροφορίες καὶ νὰ ἐξακριβωθοῦν τὰ στοιχεῖα πού εἶχαν συλλεγῆ ἀπὸ τὴν προφορικὴ παράδοση. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἔρευνα τοῦ Κ.Μ.Σ. προσπάθησε νὰ συνδέσει τοὺς ξεριζωμένους μὲ τὸ χῶρον ὥστε μὲ τὴν ἀκριβέστερη προσέγγιση νὰ ἀνασυγκροτηθεῖ καὶ νὰ διατηρηθεῖ ἡ γνῶση τοῦ μικρασιατικοῦ ἑλληνισμοῦ.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΥΛΙΚΟΥ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (13 - 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1953)

Το ὁδοιπορικό αὐτό, δείγμα τῆς δουλειᾶς πού μέ περίσσεια συγκίνηση μοχθούσαμε ὅλοι στό πλευρό τῆς κυρίας Μερλιέ, θέλησε νά δημοσιεύσει ἡ Διεύθυνση τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν. Τά χαρτιά ἄλλων συνεργατῶν καί φίλων τοῦ Κέντρου εἶναι, εἶμαι βέβαιη, πιά πλοῦσια καί πιά εὐγλωττα τῆς ὁμαδικῆς προσπάθειας: δίσταξα λοιπόν νά δώσω τή συγκατάθεσή μου, μολοντί ὁ πολὺς χρόνος πού πέρασε δέν ἄλλαξε καθόλου μέσα μου τὸ χρέος πού νιώθω πρὸς τοὺς παλιούς καί νέους συνεργάτες τοῦ Κέντρου. Ἄς θεωρήσει λοιπόν ὁ ἀναγνώστης τίς γραμμὲς αὐτὲς σὰν χαιρετισμὸ στὴ μνήμη αὐτῆς πού ἔστησε τὸ Κέντρο χωρὶς ποτὲ νά μετρήσει τὸν ἑαυτὸ τῆς καί σὰν δείγμα φιλίας γιὰ τοὺς παλιούς καί νέους συναδέλφους τῆς μικρασιατικῆς ἱστορίας.

Παρίσι 6 Μαρτίου 1981

Μὲ τὴν πρόοδο τῆς δουλειᾶς τοῦ Κέντρου ἔγινε σιγά-σιγά ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὀργάνωσης ἀποστολῶν στὶς ἐπαρχίες γιὰ συλλογὴ ὑλικοῦ. Πολλὰ χωριά Καππαδοκικά τοῦ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν δέν ἔχουν καθόλου ἢ σχεδὸν καθόλου ἀφήσει «ἀντιπροσώπους» τους στὴν Ἀθήνα.

Οἱ κάτοικοί τους, εἴτε συνοίκησαν ἕνα νέο χωριὸ στὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία, εἴτε διαμοιράστηκαν σὲ μικρότερες ἐπαρχιακὲς πόλεις. Ὁ συνεργάτης λοιπόν τοῦ Κέντρου καί εἰδικότερα ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν μελέτη γενικοῦ θέματος εἶναι ἐπόμενο ἀργὰ ἢ γρήγορα νά ἀντιμετωπίσει τὴν ἀνάγκη ἐξόδου πρὸς τὴν ἐπαρχία.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἔγινε ἀντιληπτὴ πολὺ νωρὶς μόλις δηλαδή ἡ προσπάθειά μου νά μελετήσω τίς κοινότητες κατὰ περιφέρειες ἐμποδιζόνταν ἀπὸ τὴν ἀπουσία πληροφορητῶν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου χωριοῦ τῆς περιφέρειας. Ἡ πρώτη μικρὴ ἀποστολὴ μου στὴν Ἀνάβυσσο ("Ἐνεχιλ) μοῦ δημιούργησε εὐνοϊκὸ προηγούμενο γιὰ μιὰ πιά μακρόχρονη καί πιά εὐρεία σὲ ἐνδιαφέροντα ἀποστολῆ.

Ἔτσι ὀργανώθηκε ἡ ἐφετινὴ ἀποστολὴ στὴ Μακεδονία καί στὴ Θεσσαλία μὲ διπλὸ σκοπὸ. Πρῶτα νά συγκεντρώσω ὑλικὸ γιὰ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες κοινότητες πού δέν ἔχουν πληροφορητὲς στὴν Ἀθήνα, καί ὕστερα νά προωθήσω κατὰ τὸ δυνατό τὸ ζήτημα τῆς δημοσίευσης τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Β. Δεληγιάννη μὲ τὸν ὅποιο ἐπρόκειτο νά συνεργασθῶ στὸ Δημητρίτσι πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν Τουρκία.

Πρέπει από την αρχή να τονίσω ότι οι δύο βασικοί μου σκοποί εϋρύνθηκαν με την πρόοδο τής δουλειάς. Έτσι εκτός από τις κοινότητες που δεν έχουν πληροφορητές στην Αθήνα, κοίταξα και κοινότητες ήδη μελετημένες όπως π.χ. του Ίντζέσου, τής Σιοπής, με σκοπό να συγκρίνω τις πληροφορίες, να τις ελέγξω και να δώ αν πραγματικά οι πληροφορητές μας τής Αθήνας, με τους όποιους τόσο και επί τόνον καιρό εργαζόμαστε ύστερον μπροστά στους «ξεκούραστους» πληροφορητές τής έπαρχίας.

Από τή λίγη μου πείρα πάνω σ' αυτό τό ζήτημα νομίζω ότι μπορώ κατηγορηματικά σχεδόν να πώ ότι δεν υπάρχουν πληροφορητές τής Αθήνας και πληροφορητές τής Έπαρχίας, υπάρχουν καλοί και κακοί πληροφορητές παντού γιατί ό καλός πληροφορητής δεν είναι γέννημα τού τόπου τού τόν δέχτηκε μετά τόν ξεριζωμό, ό καλός πληροφορητής είναι συνήθως ένας πιστός νοσταλγός τού μπορεί να απομονώνεται όταν τó καλεί ή ανάγκη και μέσα στόν όρυβο τής μεγαλούπολης και μέσα στις χαμηλές φωνές τής έπαρχίας. 'Η έπαρχία, ή αποστολή, μάς έδωσε πολλούς πληροφορητές, ένα πλήθος ανθρώπων όμοιογενών και όμοιοπαθών ήταν λοιπόν έπόμενο να μάς δώσει και πολλούς καλούς, έξαιρετικά μάλιστα καλούς πληροφορητές. (Για να μήν έπεκταθώ όμως στο θέμα βλ. για τις αποστολές ραπόρτο Αύγούστου - Σεπτεμβρίου και για τούς πληροφορητές, σχετικά δελτία.)

Ευρύτητα επίσης μεγαλύτερη από όσο υπελόγισα στην αρχή πήρε και ό άλλος βασικός σκοπός τού ταξιδιού μου, ή έπιμέλεια δηλαδή και συμπλήρωση τής έργασίας τού κ. Δεληγιάννη για τά Κουβούκλια. 'Η συνεργασία μου με τόν κ. Δαλέζιο, πριν από τήν αναχώρησή μου για τήν αποστολή, και ή μελέτη τής έργασίας του για τή Βιθυνία, σέ συνάρτηση πάντα με τις ανάγκες τού Κέντρου και τις απόψεις τής Διεύθυνσής του, με έκαναν να αφιερώσω ένα μεγάλο μέρος τών προσπαθειών μου κατά τήν αποστολή στη Μακεδονία στην έρευνα τής Βιθυνίας, με άντικειμενικό σκοπό τήν «άνιχνευση» τού εδάφους και τήν πρώτη διαίρεση τής έπαρχίας. Τά αποτελέσματα τών πολυποικίλων από πρώτη άποψη προσπαθειών και τά γενικότερα συμπεράσματα από τήν αποστολή θά με άπασχολήσουν παρακάτω. 'Η προεργασία τού έγινε για τήν αποστολή στη Μακεδονία μπορεί να συνοψιστεί σέ λίγες γραμμές, άφορά κυρίως τεχνικά ζητήματα. Σημειώνω τά κυριότερα στοιχεία: α) Μελέτη έπισταμένη τού χειρογράφου Δεληγιάννη, καταγραφή άποριών, σημείωση έρωτήσεων, άπαραίτητες συμπληρώσεις και διευκρινίσεις, β) Μελέτη τού χειρογράφου Δαλέζιο, σημείωση λεπτομερειακή άποριών, έρωτήσεων, άδυναμιών κτλ. και προσωπική συνεργασία με τόν συγγραφέα για τó πώς θά μπορούσα καλύτερα να εκμεταλλευτώ τήν αποστολή μου και τή διαμονή μου γενικά στη Μακεδονία, σχετικά πάντα με τήν έργασία του για τή Βιθυνία.

Αυτά ως πρós τή νέα για τó Κέντρο Έπαρχία. Τά πράγματα ήταν πολύ άπλούστερα για τή γνωστή μας σ' όλες της τις διαστάσεις Καππαδοκία. 'Η

προεργασία τῆς ἀποστολῆς μου περιορίστηκε στὴν ἐξεύρεση καὶ καταγραφή τῶν χωριῶν ποὺ συγκεντρώνουν Καππαδόκες, στὸν ξεχωρισμὸ πληροφορητῶν καὶ στὸν ἐφοδιασμὸ μου μὲ ἐρωτηματολόγια. Βέβαια δὲν περιορίστηκα μόνον στὸ ἐρωτηματολόγιο τῆς Κοινότητος. Σύμφωνα πάντα μὲ τὶς ἀρχές τοῦ Κέντρου καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἐφοδιάστηκα καὶ μὲ τὸ βασικὸ ἐρωτηματολόγιο «χωριῶν», ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὸ πλησίασμα καὶ γιὰ τὴν ἔρευνα ὁποιοδήποτε ἄλλου θέματος.

Τὸ Καππαδοκικὸ λοιπὸν ὕλικό μου ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γνώση τοῦ εἰδικοῦ θέματος Κοινότητος, πλουτίστηκε μὲ σελίδες σχετικὲς μὲ τὸ χωριό, μὲ τὴν Ἔξοδο καὶ τὴν ἐγκατάσταση τῶν κατοίκων στὴν Ἑλλάδα. Τὰ δύο τελευταῖα ἄλλωστε θέματα εἶναι στενὰ συνδεδεμένα μὲ τὴν κοινοτικὴ ζωὴ γενικὰ. Σὲ πολλὰ χωριά, ὅπως π.χ. στὴ Δῆλα, βλέπομε ὅτι τόσο ἡ Ἔξοδος ὅσο καὶ ἡ ἐδῶ ἐγκατάσταση ὀργανώνεται ἢ ἀπλῶς παρακολουθεῖται ἀπὸ τὶς Κοινοτικὲς ἀρχές τοῦ Καππαδοκικοῦ χωριοῦ, ἢ τουλάχιστον ἀπὸ πρόσωπα στενὰ συνδεδεμένα μ' αὐτές. Ἔτσι, συμπτωματικὰ μᾶλλον παρὰ προγραμματισμένα, ὑπηρετήθηκε καὶ ἡ οὐσιαστικότερη ἀρχὴ τοῦ Κέντρου, ὁ πλουτισμὸς δηλαδὴ τοῦ Καππαδοκικοῦ ὕλικου, ἄσχετα ἀπὸ τὸ θέμα ποὺ εἰδικὰ ἐπεξεργάζεται ὁ κάθε συνεργάτης.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση ποὺ πάρθηκε σὲ μιὰ μικρὴ συγκέντρωση συνεργατῶν, ἡ ἀποστολὴ στὴ Μακεδονία ὀρίστηκε ἀρχῆς μὲ τέλος Αὐγούστου καὶ μὲ κύρια Κέντρα ἐργασίας τὴ Θεσσαλονίκη, τὸ Δημητρίτσι (Σέρρες) καὶ πιθανῶς τὴ Χαλκιδική.

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὴ μεγαλόπολη τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ συλλογὴ ὕλικου δὲν εἶναι πάντα εὐκολή. Τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχα γιὰ πληροφορητὲς ἦταν ἢ ἐλάχιστα ἢ ἀνεπαρκῆ. Τὸ μόνον γενικὸ καὶ ἀπείρως βοηθητικὸ ἦταν ἡ ὑπαρξὴ προσφυγικῶν συνοικισμῶν, ὅπως καὶ στὴν Ἀθήνα. Ἔτσι μὲ μόνον ἐφόδιο τὴν ἀπόφαση νὰ βρῶ Καππαδόκες ἢ Βιθυνοὺς ξεκίνησα γιὰ τὸ μεγάλο προσφυγικὸ συνοικισμὸ τῆς Τούμπας, ΒΑ τῆς Θεσσαλονίκης. Μιὰ μεγάλῃ ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρος ἐνώνει τὴν πόλη μὲ τὸ συνοικισμὸ. Ἡ συγκοινωνία γίνεται μὲ λεωφορεῖα ποὺ ξεκινοῦν τακτικὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τῆς πόλης (Βαρδάρη-Ἀγορὰ) καὶ ἔχουν πολυάριθμους στάσεις στὸ Κέντρο τῆς πόλης καὶ πάνω στὴ γνωστὴ ἱστορικὴ λεωφόρο τῆς Ἐγνατίας. Ὁ συνοικισμὸς τῆς Τούμπας χωρίζεται σὲ δύο μεγάλα τμήματα τὴν Ἄνω καὶ τὴν Κάτω Τούμπα. Μιὰ μεγάλῃ πλατεία, ποὺ μοιάζει μὲ ἀκαλλιέργητο χωράφι χωρὶς ἀκριβῶς καθορισμένα ὄρια, χωρίζει τὰ δύο τμήματα ποὺ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν πόλη μὲ ἰδιαιτέρη τὸ καθένα λεωφορειακὴ γραμμὴ.

Ὁ συνοικισμὸς τῆς Ἄνω Τούμπας ποὺ σ' αὐτὸν ἀνήκει καὶ ἡ καππαδοκατοικημένη Νέα Μαλακοπή ἐμφανίζεται φτωχότερος αἰσθητὰ ἀπὸ τὴν Κάτω Τούμπα ἢ ἀπλῶς Τούμπα. Σπίτια μικρὰ καὶ καθαρὰ, ἀσπρισμένα μὲ φροντίδα καὶ μὲ τὸ ἀπαραίτητο γιὰ Μικρασιάτες πράσινο, πλαισιώνουν τὴν λεωφόρο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς ὡς τὸ νεκροταφεῖο. Λιγοστὰ μαγα-

ζιά με ιδιαίτερη ἔμως κίνηση σπάζουν τὴν ὁμοιομορφία τῶν συνοικιακῶν σπιτιῶν. Ἡ Κάτω Τούμπα παρουσιάζει περισσότερο τὴν ὕψη φτωχικοῦ προάστειου μεγαλούπολης. Εὐρύχωρα σπίτια καὶ φαρδεῖς δρόμοι συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Θεράποντα. Κῆποι ἀνθισμένοι καὶ φροντισμένοι ὁ καθένας μεῖ ιδιαίτερο γούστο καὶ μεράκι δὲν σ' ἀφήνουν νὰ καταλάβεις τὴν ἀρχιτεκτονικὴ ἐξίσωση ποὺ ἐπέβαλε ἡ κρατικὴ πρόνοια.

Κάποιο φτωχὸ προσφυγικὸ πουργί, κάποιο ξεχασμένο κομπόδεμα, θὰ ἔκαμε ἐδῶ τ' ἀγρίοκλημα νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ πνίξει τὶς αὐλές.

Σὰν βρεθεῖς μέσα σ' ἕνα συνοικισμό σὰν τὴν Τούμπα ποὺ συνοικίστηκε ἀπὸ Μικρασιάτες κάθε σχεδὸν περιοχῆς, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ σ' εὐνοήσει ἡ Τύχη. Καππαδόκες καὶ Βιθυνοὶ πρόθυμοι νὰ ἀπαντήσουν, νὰ συμπληρώσουν, νὰ ἐνδιαφεροῦν γιὰ τὴ δουλειά μας, νὰ θυμηθοῦν τὸν τόπο τους. Σημειῶνω μερικοὺς ξεχωριστοὺς: τὸν Θανάση Μεριασίδη ἀπὸ τὴν Μαλακοπή (ὁδὸς Πεστών 95 κοντὰ στὸν Ἅγιο Φανούριο), 80 χρονῶν λεβεντόγερο, πικραμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ (ἔχασε 6 παιδιὰ τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο) μὰ πάντα ἀλύγιστο. Ἡ διήγησή του γιὰ τὴν «Πατρίδα», ὅπως λέει, εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸν ἄερα τῆς λεβεντιάς καὶ τῆς ἀπλότητας. Δυὸ μεγάλες φωτογραφίες στὸ γυμνὸ του δωμάτιο δείχνουν αὐτὸν καὶ τὴ γυναίκα του (πεθαιμένη ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια) μεῖ τσο-λιάδικα καὶ μεῖ τὸ τουφέκι στὸν ὄμο. Τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τὴν εἶδε καὶ αὐτὴν ἀντάρτικα λεβέντικα. Δὲν ξέρει ἂν κάναν ἢ δὲν κάναν ἐκλογές, αὐτὰ δὲν εἶναι γι' αὐτόν, ξέρει μονάχα πῶς κάναν γιὰ νὰ μὴ πληρώνουν φόρο καὶ νὰ μὴ πηγαίνουν στὸν Τούρκικο στρατό. «Ἄτιμο Χουριέτ, μουρμουρίζει, αὐτὸ μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Πατρίδα. . .). Εἶναι κοντὰ μεσάνυχτα ὅταν φεύγω ἀπὸ τὸ φτωχικὸ του. Τοῦ ἀφήνω ἕνα κουτί τσιγάρα καὶ ξεκινῶ. «Στάσου μωρέ, κόρη μου, φωνάζει θὰ σὲ πάω στ' αὐτοκίνητο, ἐδῶ οἱ ἄντρες εἶναι γουρούνια. . .) ἀρνιέμαι, ἀλλὰ δὲν ὦφελεῖ. Ἰπποτικά με συνοδεύει στὴ στάση καὶ ὕστερα ξεκινᾷ μελαγχολικά γιὰ τὸ σπίτι ποὺ δὲν τὸν περιμένει κανεὶς. Οὐλιβερά ὁμοιομορφία θὰ ἐπαναληφθεῖ ἡ σκηνὴ τὶς δυὸ ἀκόμη μέρες ποὺ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ.

Στὴν Τούμπα βρῆκα ἀκόμα τὴν 75χρονη Ἑλένη Στρίκη ἀπὸ τοὺς Ἑλεγκμούς. Θυμᾶται τὸν πατέρα μου καὶ κλαίει. Στὸ σπίτι της μαζεύονται ὅλες οἱ χωριανές τοῦ συνοικισμού: ἡ Βασιιάδου, ἡ Χατζηθαθανασίου, καὶ ἄλλες. Μιλοῦν γιὰ τὸν πατέρα μου, γιὰ ὅσους ἔλειψαν πρὶν ἀπὸ αὐτόν, μετὰ ἀπὸ αὐτόν. Ἡ Στρίκη βρῆκει πῶς εἶναι πιά ἡ σειρά τῆς, σταυροκοπιέται ἀμίλητη. Θυμῶνται αὐτοὺς ποὺ ἄφρασαν στὸ χωριό, τὴν καταστροφή, τὴν πρώτη ἐξορία, τὰ τραγοῦδια ποὺ εἶχαν φτιάξει, τὸν ξεσηκωμό. «Ἄραγε τί νὰ γίνεται τώρα τὸ χωριὸ μας, θὰ τὸ δοῦμε ποτέ;» Πικρὸς καημός, βουβὸς καὶ ἀναπάντητος. . .

Τρεῖς μέρες πέρασαν στὴ Θεσσαλονικὴ μεῖ Μαλακοπιῆτες, Λιγουμιῆτες, Μουδανιωῆτες, Κιότες καὶ Πελαδαρινούς. Μέρες ἀνίχνευσης καὶ ἐπαφῆς. Λίγα δελτία γιὰ τὴν Κοινότητα Μαλακοπῆς, καὶ λιγοστὰ γιὰ τὴν ἐξορία τοῦ 1914 τῶν Παράλιων χωριῶν, πλοῖσια ἔμως συγκίνηση καὶ ψυχικὴ συγκομιδῆ.

Στις 16 Αυγούστου ξεκίνησα για τὸ Δημητρίτσι. Δὲν στάθηκα τυχερή, ὁ κ. Δεληγιάννης ἔλειπε στὴ Θεσσαλονίκη. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ συνέχισα τὸ ταξίδι μου στὴ Νιγρίτα, ὅπου, σύμφωνα μὲ πληροφορίες ποὺ εἶχα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὑπῆρχαν Ἀπολλωνιαδίτες, κάθισα λίγη ὥρα μαζί τους γιὰ νὰ ἐπιστρέψω τὸ ἀπόγευμα πάλι στὸ Δημητρίτσι. Μικρὸ χωριὸ μὲ ὠραία καρπούζια. «Ἀπὸ δῶ παράγγειλε καρπούζια ὁ Σουλτάνος», λένε περήφανοι οἱ Δημητρισιῶτες, δὲν πάει νὰ ἴναι τὸ χρῶμα τους ξεασπρισμένο εἶναι γλυκὰ ζάχαρη τὰ μεγάλα μακρόστενα καρπούζια τους. Ὁ κ. Δεληγιάννης εἶναι προσωπικότητα στὸ χωριὸ. Δάσκαλος ἐδῶ καὶ χρόνια, ξεκουράζεται τώρα βοηθώντας τὸ γιό του στὰ κτήματα, μαθαίνει σὲ μερικὰ φιλοπρόδοα παιδιὰ τὴν ψαλτικὴ καὶ ἀπὸ Κυριακὴ σὲ Κυριακὴ κηρύσσει τὸ θεῖο λόγο γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του καὶ τῶν συγχωριανῶν του. Ἐνα μικρὸ πλυνθόκτιστο σπίτι στὸ τέλος τοῦ χωματίνου δρόμου τοῦ χωριοῦ, μὲ γελᾶδια καὶ ἄλλα ζωντανὰ στὴν εὐρύχωρη αὐλὴ του, εἶναι τ' ἀρχοντικὸ του. Γεμίζουν τὰ χαρτιά μας τὸ δωμάτιο. Διαβάζω, ἀκούει προσεχτικὰ, ρωτῶ, σκέφτεται καὶ ἀπαντᾷ ἀποφασιστικὰ. Εἶναι κιόλας μεσάνυχτα, τὸ φῶς τῆς λάμπας ἔχει μαυρίσει τὸ γυαλί. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ ξημέρωμα σχεδὸν στὸ πόδι. Ἔφερε σταφύλια ἀπὸ τ' ἀμπέλια, τρύγησε τὸ μέλι ἀπὸ τίς κερῆθρες καὶ δίπλα του ἐγὼ μὲ τίς ἐρωτήσεις μου καὶ τὰ χαρτιά μου. «Ὅλα πᾶνε καλά, συμπληρώνουμε, διορθώνουμε. Στὴν Ἀθήνα πιά, σὰν θὰ γυρίσει λέει ἀπὸ τὸ ταξίδι: στὰ Κουβούκλια (στέκεται καὶ εὐλογεῖ τὸν Θεὸ ποὺ τὸν ἀξίωσε ἕνα τέτοιο πράγμα), θὰ μοῦ στείλει τὰ συμπληρωματικὰ κεφάλαια: «Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χωριοῦ» μὲ σκαρίφημα, «Δρόμοι ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ» μὲ σκαρίφημα, λίγα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ καὶ τέλος «Τὸ χωριὸ ὅπως εἶναι σήμερα». Τὰ Κουβούκλια ξεδιάλυναν· μὰ στὸ Δημητρίτσι δὲν εἶναι μόνο Κουβουκλιῶτες. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ μ' ἔφερε εἶναι ἀπὸ τὴν Τζάμτζα, ὁ ψιλικατζῆς-παντοπώλης (στὴν κυριολεξία) τῆς πλατείας εἶναι ἀπὸ τὸ Τσεσνεϊρι. Ξεκινῶ γιὰ τὴν πλατεία «ἡ λίμνη τῆς Ἀπολλωνιάδας» ἀρχίζει νὰ ταραζέται. Ὁ καθένας θέλει νὰ πεῖ τὰ δικά του, μιλᾷ ὅλοι, ὁ καθένας γιὰ ἄλλο χωριὸ, ἀλλὰ ὅλοι μὲ τὸν ἴδιο καημό.

Τὸ δακτυλογραφημένο ἐρωτηματολόγιο «Χωριὸ» ἐπιβάλλεται, σωπαίνουν, τώρα εἶναι ἡ σειρὰ μου νὰ μιλήσω. Σεφυλλίζω τὸ ἐρωτηματολόγιο χωρὶς νὰ τὸ βλέπω, ρωτῶ τοὺς γεροντότερους, σεβασμὸς καὶ τάξη επικρατεῖ. Ἀπὸ τὸ Δημητρίτσι στὶς Σέρρες ὁ δρόμος δὲν εἶναι μακρὸς καὶ οἱ Σέρρες εἶναι φωλιὰ Βιθυνῶν. Ἐμπρὸς λοιπὸν γιὰ τίς Σέρρες. Διαμαρτύρεται ὁ κ. Δεληγιάννης, διαμαρτύρεται τὸ φιλόξενο σπιτικὸ του. Τὸ ταξίδι ὅμως γιὰ τίς Σέρρες εἶναι πιά πραγματικότητα.

Οἱ Σέρρες εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ὁμορφες ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Ἑλλάδας. Κτισμένη στὴν πλαγιά ἐνὸς πυκνοφυτεμένου βουνοῦ ἔχει στὰ πόδια τῆς τὸ Στρυμῶνα. Μεγάλοι ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι, ὁμορφα διαμορφωμένες πλατείες, καλόγουστα σπίτια, κάνουν τίς Σέρρες νὰ μοιάζουν μὲ μικροαστικὴ

γειτονιά τῆς πρωτεύουσας παρά μὲ ἐπαρχιακὴ πόλη. Οἱ Σέρρες εἶναι μιὰ ἐξαίρεση καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ τὸ χρωστᾷ σὲ μιὰ μεγάλη δυστυχία ποὺ τὴ βρῆκε. Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας ἡ πόλη καταστράφηκε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά, καῖχαν τὰ ξυλόστεγα σπίτια, ἐξαφανίστηκαν τὰ στενοσόκακα. Σὰν ἀνοικοδομήθηκε, τὴν ἔκτισαν πιά πάνω σὲ νέο σχέδιο, ποὺ ἀφήνει τὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ βουνὸ νὰ κατεβεῖ τρεχάτος καὶ νὰ γεμίσει τοὺς πλατεῖς καθαρούς δρόμους τῆς νέας πόλης. Ἀπὸ τὴν παλιὰ πόλη, τὴν Τουρκόπολη ὅπως λένε, δὲν μένει παρά μιὰ σειρὰ μόνο ξύλινα καφασωτὰ σπίτια στὴν Β ἄκρη τῆς πόλης. Ἄλλοτε ἴσως τὰ σπίτια αὐτὰ νὰ ἦταν δεῖγμα μιζέριας, σήμερα δίνουν ἕναν τόνο couleur locale, ποὺ λείπει ὁλότελα ἀπὸ τὴ νέα πόλη.

Μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες μου δουλειὲς μόλις ἔφτασα στὶς Σέρρες ἦταν νὰ συναντήσω, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλὴ τῆς Κας Μερλιέ, τὸν γιατρό Ἰππ. Μακρῆ ἀπὸ τὴν Ἀρτάκη καὶ τὸν Φ. Φιλιππίδη ἀπὸ τὸ Μιχαλίτσι. Ὁ κ. Φιλιππίδης ἔλειπε στὴ Θεσσαλονίκη (πάλι δὲν στάθηκα τυχερή), μπόρεσα ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα νὰ συναντήσω τὸν γιατρό. Ἡ βιβλικὴ μορφή τοῦ Ι. Μακρῆ, μὲ τὴ φυσικὴ εὐγένεια καὶ ἀπλότητα, μὲ ἔκανε νὰ νιώσω τὴν παρουσία τῆς μικρασιατικῆς ἀρχοντιάς. Φύλακας ταπεινὸς τῶν πατρίων, περνᾷ εἰρηνικὰ τίς μέρες του μοιράζοντας τὸν καιρὸ του ἀνάμεσα στὸ ἀνθρωπιστικὸ ἐπάγγελμα του, τὴ γιατρικὴ, καὶ στὶς εὐγενεῖς προσωπικὲς του ἀπασχολήσεις, τὴ δημοτικὴ μουσικὴ καὶ τὴ μελέτη τῆς μικρασιατικῆς πατρίδας. Συνεχιστὴς τῆς πολῦτιμης δουλειᾶς τοῦ πατέρα του ποὺ συγκέντρωσε, ἐπὶ τόπου ἀκόμα, καθετὶ σχετικὸ μὲ τὸν τόπο ποὺ τὸν ἀνάστησε, συμπλήρωσε ἕνα ὀγκώδη, 600 περίπου σελίδες δακτυλογραφημένο τόμο, μὲ τὰ κατάλοιπα τοῦ πατέρα του γιὰ τὴν Κυζικηνὴ χερσόνησο, συμπληρώνοντας καθετὶ ποὺ ἔβρισκε ἑλλειπές. Εἶναι μάλιστα διπλά ἀξιόπαινος γιὰτὶ, ὅπως μοῦ εἶπε, γιὰ τίς συμπληρώσεις αὐτὲς δὲν ἀρκέστηκε στὶς προσωπικὲς του γνώσεις ἀλλὰ κυρίως βασίστηκε στὶς γνώσεις τῶν γειτονότερων ποὺ εἶδε καὶ εἰδικὰ συμβουλευτήκε. Ὁ ὀγκώδης αὐτὸς τόμος βρίσκεται σήμερα στὰ χέρια μας χάρις στὴν εὐγενὴ προσφορὰ τοῦ γιατροῦ. Νομίζω πὼς ἡ δημοσίευση ὀρισμένων κεφαλαίων τουλάχιστον μὲ τίς ἀνάλογες βέβαια συμπληρώσεις καὶ διορθώσεις θὰ εἶναι μιὰ πολῦτιμη συμβολὴ τοῦ Κέντρου γιὰ τὴ γνῶση τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου, καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἀρτάκης καὶ τῆς περιοχῆς της.

Ἡ βοήθεια καὶ συμπαράσταση τοῦ κ. Ι. Μακρῆ γιὰ τὴ δουλειά μου ὑπῆρξε πολῦτιμη καὶ πολυποικίλη. Κατόρθωσα χάρις σ' αὐτὸν νὰ βρῶ Βιβηνοὺς (πελάτες τοῦ γιατροῦ κυρίως) ἀπὸ διάφορα χωριά τῆς περιφέρειας Μιχαλιτσιοῦ, μπόρεσα νὰ βρῶ εὐκολότερα τὸν κ. Φιλιππίδη, καὶ ἐξακριβώσα τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Μαρασλῆ ἀπὸ τὴν Σινασὸ (ὑπάλληλο τῆς Νομαρχίας Σερρῶν) πρὸς τὸν ὁποῖο ἔκανα ἐπίσκεψη φιλοφροσύνης ἐκ μέρους τοῦ Κέντρου, ἔχοντας τὴν κρυφὴν ἐλπίδα, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι θὰ ἔβρισκα ἴσως μέσω τοῦ κ. Μαρασλῆ καὶ μερικὸς Καππαδόκης γιὰ νὰ συμπληρώσω ἢ νὰ ἐλέγξω τὸ ὑλικὸ τῶν Κοι-

νοτήτων. Δυστυχώς όμως κατά τη διαβεβαίωση του κ. Μαρασλή ή ελπίδα μου υπήρξε μάταιη. Στις Σέρρες δεν υπήρχαν παρά ελάχιστοι Καππαδόκιες κι αυτοί από τις μεγάλες πόλεις Νίγηρ και Καισάρεια, έτσι αναγκαστικά περιορίστηκα στους Βιθυνούς οι οποίοι πρέπει να όμολογήσω ότι έδειχναν ζήλο και προθυμία για τη δουλειά μας πραγματικά άσυνήθιστα. Ή φροντίδα του κ. Μακρή καθ' όλη την διαμονή μου στις Σέρρες, τó ενδιαφέρον του για τη δουλειά μου και για την υγεία μου, ή συνεχής παρακολούθησή του επιβεβαιώνουν αυτά που λέω για τούς Βιθυνούς και κάνουν τη δουλειά μας περισσότερο ξεκούραστη κι ευχάριστη.

Για να τελειώσω όμως με τόν κ. Μακρή θά παρακαλοῦσα τήν Διεύθυνση του Κέντρου να έγκρινει τήν αποστολή τών μουσικολογικῶν μας βιβλίων, ιδιαίτερα τῆς Ρούμελης και τῶν Δωδεκανήσων, στὸν ταπεινὸ και εὐγενῆ αὐτὸν ἐργάτη τῆς Μικρασίας, πού τόσες εὐκολίες μᾶς παραχώρησε και με στοργή κι ἐνδιαφέρον ἀγκάλιασε τὴ δουλειά μας.

Ἐνθέρμος ἐπίσης πατριώτης, κατὰ τὴν ἐκφραση τοῦ κ. Δεληγιάννη, εἶναι ὁ κ. Φιλιππίδης, κτηματομεσίτης με γραφεῖο στὸ κέντρο τῆς πόλης τῶν Σερρών. Με τόν κ. Φιλιππίδη ἐργαστήκαμε «διὰ μακρῶν» γιὰ τὴν πατρίδα, τὸ Μιχαλίτσι. Οἱ γνώσεις του μοῦ φάνηκαν ἐξαιρετικὰ στέρες, παρὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας του, εἶναι 54 χρονῶν (βλ. δελεῖο πληροφορητῆ). Στὴν ἀπορία μου σπεύδει ν' ἀπαντήσει ἐξηγώντας μου ὅτι πρὶν λίγα χρόνια μάζευε καθημερινὰ μιὰ ομάδα γέρον Μιχαλιτσιωτῶν, και χωριανῶν γενικὰ, στὸ γραφεῖο και κατέγραφε καθετὶ πού θυμόνταν οἱ γερνότεροι γιὰ τὰ χωριά τους. Πόσο εἶναι λοιπὸν ἔμφυτη ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς τοῦ Κέντρου ὅπως ἐργάζεται, γιὰ κάθε Μικρασιάτη. . .

Νομίζω ὅτι ἄλλος λίγο, ἄλλος πολὺ, πάντα ὅμως κατὰ τὸ δυνατό, εἶναι ὅλοι μέλη μιᾶς μεγάλης ομάδας, ἐνὸς ὑπερέκέντρου, πρόθυμοι πάντα νὰ πάρουν τὴν πέννα και νὰ γράψουν τις λιγοστὲς ἀναμνήσεις, ἢ νὰ γείρουν τὸ κεφάλι και ν' ἀρχίσουν σὲ ἀργὸ ρυθμὸ παραμυθιοῦ «Μιὰ φορὰ κι ἕνα καιρὸ ἦταν μιὰ πόλη. . .» τὴ διήγηση μιᾶς ζωῆς πού γι' αὐτοὺς ἴσως δὲν τέλειωσε ποτέ.

Ὁ Μακρῆς και ὁ Φιλιππίδης μ' ἔκαναν λίγο νὰ γνωρίσω τούς πιὸ λόγιους Μικρασιάτες, πού δὲν ἦταν καθόλου χαλασμένοι ἢ ἀντιπαθητικοί. (Νομίζω ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ μεγάλη διαφορὰ με τούς λόγιους πληροφορητὲς τῆς Ἀθήνας πού τὸ γενικὸ πνευματικὸ κλίμα τῆς πρωτεύουσας δὲν κατὰφερε παρὰ νὰ τούς κάνει ψευτολόγιους και σχολαστικούς.) Ὁ καημὸς ὅμως ὁ δικὸς μας δὲν εἶναι οἱ δυὸ-τρεῖς πληροφορητὲς τῆς πόλης, πού φοροῦν ἄσπρο κοστοῦμι και χαιρετοῦν εὐγενικὰ τούς μαγαζάτορες πού σηκώνονται στὸ πέρασμά τους. Καημὸς δικὸς μας, εἶναι ὁ συνοικισμὸς μυρμηγκιὰ ἀπὸ ἀνθρώπους πού λιάζονται στὰ καφενεῖα ἢ στοὺς ἀλόγουρους τῶν σπιτιῶν τους. Πίσω μοῦ εἶπαν ἀπὸ τὰ καπνεργοστάσια, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, εἶναι ὁ συνοικισμὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας' δουλεύουν ὅλοι στὰ καπνεργοστάσια και μιλᾶν τούρκικα, εἶναι

Βιθνοί από την Περιφέρεια του Σογιούτ και Μπιλετζίκ. Στην 'Αγία Σοφία, στο μικρό καφενεύο του κυρ-'Αναστάση Καραϊβαλίδη (δόδος Νικομηδείας 1, 'Αγία Σοφία, Σέρρες) ζωντάνεψε σιγά-σιγά ή περιφέρεια των Κιουπλιών με τὰ γύρω χωριά, τὸ 'Ασάκιοϊ, τὸ Πελτόζ, τὸ Βεζίρ Χάν, τὸ Κιζιλ Καγιά. Κοντὰ στὶς Σέρρες ὁμως ὑπάρχει συνοικισμὸς Νέα Κιουπλιά: ἐκεῖ θὰ γίνεῖ πιά ἡ συμπλήρωση καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν πληροφοριῶν πού μου ἔδωσαν οἱ 'Ασκιῶτες τῆς 'Αγίας Σοφίας. Τὰ Νέα Κιουπλιά εἶναι ἕνας μεγάλος συνοικισμὸς, μοιάζει ὀλόκληρο χωριό, ἔξω ἀπὸ τὶς Σέρρες στὰ Ν τῆς πόλης. Ὁ συνοικισμὸς ἔχει ὠραῖα δίπατα σπίτια καὶ πολλὰ νερά: ἐκεῖ στὸ καφενεύο τοῦ Μιχάλη Κετσίογλου πού ἔχει γιὸ στὴν ἱατρικὴ καὶ ἀπορεῖ πὺ δὲν τὸν ξέρω, μαζεύτηκαν ἕνας-ἕνας οἱ Κιουπλιῶτες οἱ Κουρτίδες, οἱ Κετσίογλοι, ὁ 'Αργυριάδης κ.ἄ. Μὲ βάση τὸ 'Ερωτηματολόγιο «Χωριό» ξεκινήσαμε ὅλοι μαζί γιὰ τὰ Κιουπλιά, περπατήσαμε τὴ χαράδρα μὲ τὶς μουριές καὶ τὶς καρυδιές πού στὴν πλαγιά τῆς εἶναι κτισμένο τὸ χωριό, καὶ κάτσαμε νὰ ξαποστάσουμε στὸ Λαϊλά, τὸ ἐξοχικὸ μὲ τὰ πολλὰ χαλασμένα μοναστήρια, τελευταῖα ἀπομεινάρια μοναχικὰ κι ἀκραῖα τῆς Μοναστικῆς «Πολιτείας» τοῦ Ὁλυμπού, τοῦ Κεσίς Ντὰ (βουνὸ τοῦ Παπᾶ), ὅπως πολὺ σωστὰ μετονομάτισαν οἱ Τοῦρκοι.

Θὰ ἄφηνά πιά τὶς Σέρρες γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὴ Θεσσαλονίκη, ὅταν μαθαίνω πὺς στὸ Τσουμλὲκ Ντερέ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κάθεται ὁ Γιῶργης Κοντρατζῆς 90 χρονῶν γέρος, ἀπὸ τὴν 'Απολλωνιάδα, πού διατηρεῖ τὶς δυνάμεις του ἀκαμῆτες καὶ ξέρεῖ τὴ λίμνη καὶ τὴν περιοχὴ τῆς ὅσο λίγοι.

Ξεκίνημα λοιπὸν γιὰ τὸ Τσουμλὲκ Ντερεσί: βρῆκα τὸ γερο-Κοντρατζῆ νὰ κάθεται μὲ τὴ γυναίκα του ἔξω ἀπὸ τὸν αὐλόγυρο τοῦ σπιτιοῦ τους, χαζεύοντας τὴν ἀνύπαρκτη κίνηση τοῦ δρόμου. «Σὲ περίμενα, μού λέει, ἄκουσα πὺς ἦσουνά στὴν πόλη κι ἔγραφες γιὰ τὰ χωριά μας: δὲν μπορεῖ, εἶπα, θὰ 'ρθεῖ νὰ μὲ βρεῖ, ἀλλιῶς θὰ ξεκινούσα ἐγὼ αὐριο τὸ πρωί. . .». Ἄρχισε ὁ γέρο Κοντρατζῆς μὲ τὴ βαθιὰ συγκινημένη φωνή του νὰ μιᾶ γιὰ τὸ καстроγορισμένο χωριό του, τὴν 'Απολλωνιάδα, γιὰ τὴ λίμνη πού ὄργωνε μὲ τὰ πλεούμενά του κοβαλόντας κρεμμύδια, γιὰ τὰ γύρω χωριά πού κατέβηκαν στὴ λίμνη νὰ ψαρέψουν καραβίδες, γιὰ τὰ νησιά τῆς Λίμνης μὲ τὰ λιόδεντρα καὶ τὶς μουριές τους. Τὸ φῶς εἶχε πιά λείψει τελείως, ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσω σημειώσεις. Ἡ γυναίκα του ἐπεμβαίνει, «νύχτωσε, Γιῶργο, ἔλατε μέσα στὸ φῶς τῆς λάμπας», σηκώθηκε ὁ γέρο-Κοντρατζῆς ψάχνοντας τὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀκουμπήσει, τότε μόνο κατάλαβα ὅτι τὸ φῶς του τὸν ἄφηνε σιγά-σιγά, ὅπως μού εἶπε ὕστερα μὲ καημό. Μὲ ὅση πείρα ἀπὸ τὴ συλλογὴ ὕλικου ἔχω ὡς τὴν ἀποκτῆσει μπόρῶ ἀδίσταχτα νομίζω νὰ πῶ ὅτι ὁ Κοντρατζῆς στάθηκε ὁ καλύτερος γιὰ μὲνα πληροφοροφθῆς, στέρεος, θετικὸς, μὲ μνήμη θαυμαστὴ καὶ μὲ τὴ ζεστὴ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου πού πονᾷ τὸν τόπο πού τὸν ἀνάστησε καὶ πού ξέρεῖ ὅτι δὲν γίνεται πιά νὰ τὸν ξαναδεῖ.

“Αφρηνα πιά τις Σέρρες για νά γυρίσω στη Θεσσαλονίκη, έπρεπε ν’ αφήσω τή Βιθυνία πού τόσο με είχε στο Δημητρίτσι, στις Σέρρες, στα Κιουπλιά, στο Τσουμλέκ Ντερέ, άποροφήσει, και νά γυρίσω πίσω στους Καππαδόκες μας. Λίγες διευθύνσεις Φλοϊτιανών και Μαλακοπιτών θά ήταν τó πρώτο ξεκίνημα για τή συγκέντρωση Καππαδοκιού ύλικού. “Έφευγα πιά από τις Σέρρες και από τή Βιθυνία, δέν έπρεπε νά ξεχάσω τήν τραγική παραγγελία πού μου έδωσε ή γυναίκα του Βεϊζαντέ από τήν Κιό. «Κοίταξε παιδάκι μου, μήπως εκεί πού γυρίζεις και ζητάς Μικρασιάτες, κοίταζε μήπως βρεις τόν άδελφό μου. Εύγενία Κοντογιώργη με λένε έμένα. Είμαι από τόν Κασαμπά, παιδί μου, και έχασα τόν άδελφό μου τόν ‘Αντώνη στην Καταστροφή, άντε παιδί μου πήγαινε στην εύχη του Θεού και θά περιμένω γράμμα σου με τή διεύθυνση τ’ άδελφού μου. . .» Βαριά παραγγελιά, πικρή πού θά μείνει για πάντα ίσως ανεκτέλεστη.

Με τήν άπόφαση λοιπόν αυτή, νά ξεχάσω δηλαδή τή Βιθυνία και νά επιστρέψω στην Καππαδοκία, βρέθηκα στις 20 Αύγουστου στο μαγαζί του Χαράλαμπου Ζαχαριάδη (γυαλοπώλης, όδός Βαλαωρίτου 26 Θεσσαλονίκη). ‘Ο Χαράλαμπος Ζαχαριάδης γεννήθηκε στα Φλοϊτά και από κεϊ έφυγε παιδί σχεδόν με τήν “Εξοδο, ό ίδιος βέβαια δέν θυμάται τίποτα για τó χωριό του, είναι όμως τόσο ή προθυμία του και τόσο τó κύρος του άνάμεσα στους συμπατριώτες του, ώστε σε μιá ώρα μέσα είχαν μαζευτεί στο μαγαζί του, πάνω από 7 γέροι πού ξέραν τó χωριό όσο λίγοι (δέν ξενιτεύονταν καθώς έλεγε ό Χαράλαμπος Ζαχαριάδης γιατί αυτοί άγαπούσαν λείε τó χωριό και δέν έφευγαν). “Ετσι σιγά-σιγά τó μαγαζί του Χαράλαμπου Ζαχαριάδη έγινε ένας τόπος εργασίας και συναντήσεων με Καππαδόκες, τή μιá μέρα μάζευε ό Χαράλαμπος Ζαχαριάδης με τή βοήθεια του Βασίλη Μισαηλίδη (όδός Βασιλέως ‘Ηρακλείου 8 Θεσσαλονίκη) Φλαίτιανούς, τήν άλλη Μαλακοπίτες και τήν παραπάνω τούς λιγοστούς ‘Ανταβαλιώτες πού μπόρεσαν νά βροΐν στη Θεσσαλονίκη.

Με τόν τρόπο αυτό συντομεύτηκε σε χρόνο αισθητά ή δουλειά μου στη Θεσσαλονίκη άλλά ευρύνηθηκε πρós κατευθύνσεις (τόν έλεγχο π.χ. ήδη συγκεντρωμένη για τις Κοινότητες ύλικού) πού δέν σκόπευα νά κάνω στην άποστολή. Με τις συμβουλές και συστάσεις του Ζαχαριάδη από τή μιá μεριά και του Μισαηλίδη από τήν άλλη, ό όποιος με συνόδευε σ’ όσους πληροφορητές δέν μπορούσαν νά έρθουν στοΰ Ζαχαριάδη, βρήκα τούς Βορειόπουλους (ύφασμα-τέμπορος) από τή Μαλακοπή, από τούς όποιους μόνο συγχαρητήρια για τή δουλειά μας μπόρεσα νά πάρω, και τόν Λουκά Κανάκη επίσης από τήν Μαλακοπή. Γι’ αυτόν όμως πρέπει νά μιλήσω ιδιαίτέρως.

‘Ο Λουκάς Κανάκης είναι ό «κύριος» Μαλακοπίτης. Γεννήθηκε, ανατράφηκε, μαθήτεψε στη Μαλακοπή, έκανε χρόνια δάσκαλος στην πατρίδα του, και ύστερα, όσο θυμούνται οι συγχωριανοί του κι αυτός, διηύθυνε είτε σαν μυχτάρης, είτε σαν επίτροπος, επί χρόνια τά Κοινοτικά τής πατρίδας του.

Τόν Κανάκη τόν βρήκα ένα σούρουπο — μόνο τέτοια ώρα μπορεί κανείς

νά τὸν δεῖ, γιατί τὸ πρῶι καὶ τ' ἀπόγεμα κάνει τὸν δικαστικὸ κλητῆρα — στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸ Ἀφεντούλη 4 Θεσσαλονίκη. Νομίζω ὅτι οἱ σελίδες ποὺ μοῦ ἔδωσε γιὰ τὴν κοινότητα καὶ γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν Μαλακοπιτῶν (αὐτὸς εἶναι ὁ οἰκιστὴς τοῦ συνοικισμοῦ Ν. Μαλακοπῆ Θεσσαλονίκης) εἶναι στέρεο καὶ θετικὸ ὕλικὸ γιὰ τὴν προώθηση τῶν θεμάτων μας. Στὸ Λουκᾶ Κανόκη ἄφησα καὶ ἐρωτηματολόγιο γιὰ τὸ «Χωριὸ» μὲ τὴν παράκληση νὰ ἀπαντήσῃ καὶ νὰ μᾶς στείλῃ τὶς σημειώσεις του, πράγμα ποὺ δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Δυστυχῶς ὅμως ὡς σήμερα δὲν πῆραμε ἀκόμα καμία ἀπάντηση.

Ὁ ἐπόμενος καὶ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ἡ Δράμα καὶ τὰ γύρω χωριά της ὅπου σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα συγκεντρώσει ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ὑπῆρχαν πολλοὶ Λιμνιώτες (στὸ χωριὸ Καλαμπάκι) καὶ πολλοὶ Γενεϊλῆδες Φλοῦτιανοί, Μπερεκετιῶτες καὶ Μισθιώτες.

Ἡ διαδρομὴ Θεσσαλονίκης - Δράμας τουλάχιστον ὡς τὶς ἐκβολές τοῦ Στρυμόνα εἶναι νομίζω μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικότερες ποὺ ἔχει νὰ δείξῃ ἡ Ἑλλάδα. Ἐσκούραστη λοιπὸν ἔφτασα στὴ Δράμα στὶς 23 Αὐγούστου τὸ πρῶι. Τὸ πέρασμα τῆς Σόφης* πρὶν ἀπὸ μένα εἶχε παντοῦ ἀφήσει τὰ ἴχνη του. Ὁ Μουράτ ἀπὸ τὰ Φλοῦτᾶ, θεῖος τοῦ Ζαχαριάδη, ἀνέλαβε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ σὲ διάφορους πληροφορητές. Εἶδα Γενεϊλῆδες, τοὺς ἀδελφούς Μερκουρίου ποὺ ποὺλᾶν χαρτοσακούλες στὴν ἀγορὰ τῆς Δράμας καὶ ποὺ τὸ μαγαζὶ τους εἶναι πέρασμα τῶν συμπατριωτῶν τους, εἶδα Μπορλῆδες, τὸν Σισμανίδη κ.ἄ., καὶ τέλος, μᾶζι μὲ τὸν Μερκουρίου, ποὺ ἀνέλαβε νὰ συνεχίσει τὴ δουλειὰ τοῦ γερο-Μουράτ ἀπὸ τὰ Φλοῦτᾶ, ἐπισκεφθῆκαμε τὴν Πατριαρχικὴ μορφὴ τοῦ Μπερεκετιλ Μαντέν, τὸ γέρο Τιγκαμπάνη, ἕναν ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς ἄνδρες ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Μπερεκετιλ καὶ ποὺ τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὴν πατρίδα (ἦταν ἐκεῖ τὸ περασμένο καλοκαίρι) τοῦ ζωντάνεψε τὶς παλιές μνήμες καὶ τὸν ἄσβηστο καημό. Ἡ δουλειὰ μου στὴ Δράμα εἶχε ἕνα γρήγορο καὶ ἀρκετὰ ζωντανό, χάρη στοὺς καλοὺς πληροφορητές, ρυθμό. Μιὰ μικρὴ ἀλλὰ ὀπωσδήποτε δυσάρεστη ἐπέμβαση τῆς ἀσφάλειας χωρὶς εὐτυχῶς συνέπειες μὲ ἔκανε νὰ συντομέψω τὴν διαμονή μου στὴν πόλη καὶ νὰ στραφῶ πρὸς τὰ χωριά καὶ εἰδικότερα πρὸς τὸ Καλαμπάκι, ὅπου σύμφωνα πάντα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα συγκεντρώσει, ἦταν γεμάτο Λιμνιώτες. Τὸ Καλαμπάκι εἶναι ἕνα φτωχοχώρι καμιά ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴ Δράμα, κοντὰ στὸ δρόμο ποὺ πάει γιὰ τὴν Καβάλλα. Ξεχασμένο χωριό, χωρὶς καμιά ζωή, δυσκίνητο καὶ σχεδὸν ἀφιλόξενο. Στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ βρῆκα συγκεντρωμένους κάμποσους γέροντες, Λιμνιώτες ὅλους σχεδὸν (ἕνας μόνον ἦταν ἀπὸ τὸ Χασάκιοι), μιλήσαμε λίγο γιὰ τὸ χωριὸ τους ἐκεῖ, δὲν κατάλαβα οὔτε ἂν τὸ νοσταλγοῦν, καὶ περάσαμε ὕστερα στὴν Κοινότητα, θέμα ποὺ τοὺς κίνησε περισσότερο γιατί μπόρεσαν ἔτσι νὰ θυμη-

* Ἡ Σόφη Ἀναστασιάδη-Μανουσάκη, συνεργάτρια τοῦ Κ.Μ.Σ.

θοῦν μὲ ποιὸ βρώμικο τρόπο ἔκανε περιουσία ὁ τάδε καὶ γιὰ ποιὸ λόγο μάλωσε ὁ δεῖνα μὲ τοὺς συμπατριῶτες. Δύο ἐπισκέψεις πολύωρες ἔκανα στὸ χωριὸ Καλαμπάκι, μὲ περιποιήθηκαν καὶ μὲ φρόντισαν, ἀλλὰ, μένει κάποιον ἀλλὰ ἀνεξήγητο, ποὺ μὲ κάνει νὰ λέω καὶ νὰ σκέφτομαι πὼς τὸ Καλαμπάκι ἦ ἂν θέλετε οἱ Λιμνιώτες, δὲν εἶχαν τῆ ζέστα τῶν Δηλιανῶν στοὺς Χαλκιιάδες, οὔτε τὸ ζῆλο τῶν Ποταμιτῶν καὶ Τζααλιωτῶν στὴ Νέχαλη (Ὁμορφοχώρι) τῆς Λάρισσας.

Τὸ Καλαμπάκι ἦταν ὁ τελευταῖος καὶ ὁ πιὸ ἀκραῖος, ὁ συνοριακὸς ἄς ποῦμε σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ, μιὰ μικρὴ λοίμωξη ποὺ τὰ πρῶτα συμπτώματά της ἐμφανίστηκαν στὴ Δράμα μὲ ἔκανε νὰ γυρίσω γρήγορα στὴ Θεσσαλονικὴ ἀπὸ ὅπου στὶς 26 Αὐγούστου τ' ἀπόγεμα πῆρα τ' ἀεροπλάνο τῆς ἐπιστροφῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΘΕΝΗΣ ΓΑΥΚΑΤΖΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Γεώργιος Κοντρατζῆς/Ἀπολλωνιάδα.

Ὁ Γεώργιος Κοντρατζῆς γεννήθηκε στὰ 1864 στὴν Ἀπολλωνιάδα. Εἶναι ὁ πιὸ γέρος πληροφορητὴς ποὺ γνώρισα (τὸν συνάντησα στὰ 90 χρόνια ἀκριβῶς, πρὶν λίγες μέρες εἶχε τὰ γενεθλιά του).

Τελειώσε τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του. Ξέρε νὰ γράφει καὶ νὰ διαβάζει. Τώρα τελευταῖα ὅμως ἡ ὄρασή του τὸν ἐγκαταλείπει σχεδὸν τελείως καὶ ἔτσι οὔτε νὰ γράφει οὔτε νὰ διαβάσει μπορεῖ.

Ἡ γυναίκα του εἶναι ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνιάδα. Ἔχουν 6 παιδιά, ἀγόρια 2 καὶ κορίτσια 4 ὅλα καλὰ ἀποκαταστημένα.

Εἶναι ἑλληνόφωνος, ξέρε λίγα τούρκικα ποὺ μὲ τὸν καιρὸ, ὅπως μοῦ εἶπε, ἔχει τελείως σχεδὸν ξεχάσει.

Στὴν Ἀπολλωνιάδα ἦταν εὐκατάστατος νοικοκύρης, εἶχε καίκια καὶ ἔκανε τὸν ἔμπορο. Εἰδῶ (στὶς Σέρρες δηλαδὴ ὅπου τὸν γνώρισα) δὲν κάνει πιά τίποτα, ἔκανα μοῦ λέει ἕξι παιδιά δὲν φτάνει;

Εἶναι ὁ πιὸ πρόθυμος καὶ ὁ πιὸ ἀκριβῆς πληροφορητὴς ποὺ γνώρισα ποτέ. Εἶχε φαίνεται ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸ μεράκι τῆς πατρίδας, σὰν νὰ ἤξερε ὅτι θὰ τὴν ἔχανε. Θυμᾶται παρὰ τὰ 90 χρόνια του λεπτομέρειες καὶ γεγονότα ποὺ πολλοὶ ἡμέτεροὶ του τὰ ξαναθυμήθηκαν καὶ τὰ ξανάζησαν χάρι σ' αὐτόν. Εἶναι γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς προσφυγικοὺς συνοικισμοὺς Σερρῶν σὰν ὁ καλύτερος γνώστης ἔχει μόνον τῆς Ἀπολλωνιάδας ποὺ εἶναι πατρίδα του ἀλλὰ καὶ τῶν γύρω χωριῶν της. Κι αὐτὸς ὅπως καὶ ἡ γυναίκα του εἶναι πολὺ περιποιητικὸ ἀνθρωποι. Λυτήθηκαν πολὺ σὰν ἄκουσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Θεσσαλονικὴ, γιὰτὶ θέλαν νὰ μὲ φιλοξενήσουν.

Τὸν Κοντρατζῆ τὸν βρῖσκεῖς στὴν ὁδὸ Παπαπάγου Λεωνίδα ἀριθ. 68 στὸ Τσουμπλέκ Ντερέ Σερρῶν.

Τὸν γνώρισα στὴν καλοκαιρινὴ ἀποστολὴ στὶς Σέρρες στὰ 1953. Μπορεῖ νὰ συγκεντρώσει στὸ σπίτι του κι ἄλλους Ἀπολλωνιαδῆτες, ὥστε νὰ σχηματιστεῖ μιὰ ομάδα πληροφορητῶν. Ὅπωςὅποτε ὅλοι ἀποδείχτηκαν περιττοὶ μπροστὰ στὸ θησαυρὸ τῶν γνώσεων τοῦ Γεώργη Κοντρατζῆ καὶ τῆς γυναίκας του, ποὺ πάντα ἐπενέβαινε βοθητώντας καὶ ξεκαθαρίζοντας ὅσα ἔλεγε ὁ ἄνδρας της.

Καλοκαίρι 1953

Κωνσταντίνος Γκερεμτζίκης / 'Ασάκιοι

'Ο Κωνσταντίνος Γκερεμτζίκης γεννήθηκε στα 1885 στο 'Ασάκιοι (Βιθυνία, τμήμα Κιουπλιών).

Είναι τουρκόφωνος, αλλά μιλά καλά ελληνικά· μπορούμε να τον θεωρήσουμε δίγλωσσο. Γράμματα ξέρει λίγα, τέλειωσε το κοινοτικό (δημοτικό) σχολείο του χωριού.

Είναι παντρεμένος. Η γυναίκα του είναι επίσης από το 'Ασάκιοι, τουρκόφωνη μιλά πολύ λίγα ελληνικά. Έχει 1 παιδί, αγόρι.

'Από το χωριό έφυγε στα 1919 τόν Σεπτέμβρη. Τόν έστειλαν εξορία στο Διαμπεκίρ, και από εκεί ήρθε στην 'Ελλάδα χωρίς να περάσει από το χωριό.

Στην πατρίδα του ήταν σπρωτρός, έκανε σύγχρονα και τόν κλητήρα στην Κοινότητα. Έδω είναι αγρότης.

Μένει στις Σέρρες όδης 'Αδραμητίου 7 'Αγία Σοφία.

Είναι πρόθυμος και καλός πληροφορητής, μαζί με τόν Καραϊβαζίδη στάθηκε από τούς πιό πολύτιμους πληροφορητές για το χωριό του. Οι άλλοι (θαμώνες τού Καφενειού τού Καραβαζίδη όπου δούλευα και μάξσα πληροφορητές και ύλικό) επικύρωσαν τίς πληροφορίες τού Γκερεμτζίκη και τού Καραβαζίδη. Δεν μπορώ να πώ ότι συνέβαλαν ούσιαστικά στη δουλειά μας. Γι' αυτό δέν έκανα γι' αυτούς προσωπικό, χωριστό δελτίο πληροφορητή.

Τόν Γκερεμτζίκη τόν γνώρισα στις Σέρρες στην αποστολή τού 1953.

1953

'Αναστάσιος Καραϊβαζίδης / 'Ασάκιοι

'Ο 'Αναστάσιος Καραϊβαζίδης γεννήθηκε στα 1891 στο 'Ασάκιοι (χωριό τής Βιθυνίας, κοντά στα Κιουπλιά· μεγάλα κέντρα τού Σογούτ και Βιλετζίκι).

Στο χωριό του μιλούσε μονάχα τούρκικα. Σήμερα όμως μιλά τόσο καλά ελληνικά πού δυσκολεύεσαι να πιστέψεις ότι κάποτε ήταν μονάχα τουρκόφωνος. Πρέπει να θεωρηθεί πάντως ένας τέλειος δίγλωσσος.

Η γυναίκα του είναι κι αυτή από το 'Ασάκιοι, αλλά δέν ξέρει καθόλου ελληνικά, σάν τίς περισσότερες άλλωστε συμπατριώτισσές της πού έμειναν ως σήμερα τουρκόφωνες.

'Ο 'Αναστάσιος Καραϊβαζίδης έφυγε από το χωριό στα 1919 τόν Σεπτέμβρη, έπηγε εξορία στο Διαμπεκίρ και από κεί ήρθε στην 'Ελλάδα, το χωριό δέν τó ξαναείδε.

Στο χωριό ήταν σπρωτρός, έδω (στις Σέρρες) έχει καφενείο. Δέ φαίνεται να νοσταλγει τήν πατρίδα, ή ζωή είναι δύσκολη και έδω και εκεί μού λέει χαρακτηριστικά.

Μολονότι έφυγε νέος άρκετά από το χωριό, θυμάται πολλά πράγματα γιατί άκριβώς ένδιαφερόταν από μικρός όπως μού λέει για τήν «πατριδογνωσία». Φαίνεται ότι γύρισε πολύ τόν τόπο και ξέρει τίς φανερές και τίς κρυφές γωνίες του.

Γράμματα δέν πολυξέρει, έβγαλε λέει το κοινοτικό δημοτικό σχολείο, γράφει πάντως μάλλον με δυσκολία.

Κάθεται Νικομηθείας 1, 'Αγία Σοφία Σέρρες.

Τόν γνώρισα στην αποστολή τού 1953.

1953